

Mültecilerin Sesi

Türkiye'de Yaşayan Mültecilerin Görüşlerine ve Seslerine Adanmıştır

Üç ayda bir yayınlanır

İlkbahar 2009

Dostlara mektup

Mahad Amerika Birleşik Devletleri'nde başladığı yeni hayatıyla ilgili İstanbul'da bulunan mülteci dostlarına bilgi veriyor
Sayfa 2-3

Evsiz/Sans Maison

Enzo bir yazar ve şair. Kendi yaratıcı arayışını ve hayata tutunuşunu anlatarak hepimize geleceğe dair umut aşıyor
Sayfa 4-5

Sudan'dan isimsiz gezgin

Khartum'dan İstanbul'a yapılan zorlu bir yolculuk ve Sudanlı isimsiz gezginin başından geçenler
Sayfa 6

Sınır Öyküleri

Yunanistan - Türkiye sınırı ve ötesinden gelen dört sınır öyküsü
Sayfa 7

'Bugün hala gece olabilir, ancak bil ki bir gün, güneş yalnızca senin yeni gününü aydınlatacak. Yaşam sana dair! Sana inanıyorum mülteci.'

-Enzo Vertigo'da, sayfalar 4-7

Dostumuzdan Haber Var

Mahad, geçen sene San Jose, Kaliforniya'ya yerleştirilen Somali asıllı bir mülteci. 2007 yılında, Mültecilerin Sesi dergisi Mahad ve gerekli belgeleri olmadığı için Somalili karısı Zehra ile evlenmekte çektiği zorluklar hakkında bir hikaye yayınladı. Şimdi, Mahad İstanbul'da geride bıraktığı mülteci cemaatine ABD'de başladığı yeni hayat hakkında bilgi veriyor. Karısının ve yeni doğan çocuğunun BMMYK'daki evrak işlerini bitirip, ona ABD'de katılmalarını bekliyor.

Amerika Birleşik Devletleri'ne yolculuğun nasıl geçti?

ABD'ye yolculuk beni memnun etti. Çok rahattı ama çok da yorucuydu ve uzun bir güvenlik kontrolünden geçtim. Ancak uçağa bindiğim anda, kendimi rahatlamış hissettim ve uçaktaki hosteslerin misafirperverliği ve servisinden çok memnun kaldım.

ABD'ye yolculuğum sırasında İngilizce iletişim kurabiliyor ve levhaları okuyabiliyordum. Bu konuda kendimi çok mutlu ve gururlu hissettim. Uçak direkt olarak benim son varış noktama gitmiyordu ve bu yüzden Atlanta, Georgia'da transfer yapmam gerekiyordu. İngilizce bildiğim için insanlarla konuşabiliyor ve son varış noktama giden üçüncü kalkış gişesini ve saatini sorabiliyordum. İngilizce konuşmasaydım eğer yolculuğun ne kadar zor geçebileceğini gözümde canlandırabiliyorum; çünkü yolculuğa çıkarken ve yardıma fazlasıyla ihtiyaç varken iletişim kuramamanın engellerini ve zorluğunu biliyorum. Ancak İngilizce bildiğim için ve İngilizce konuşulan bir ülkeye yolculuk ettiğim için şanslıydım.

ABD'deki yaşamınla gitmeden önceki beklentilerin arasında nasıl bir fark var?

ABD'deki yaşamı oraya yerleştirilmeden önce hayal edebiliyordum. Aynı zamanda ABD'de yaşayan arkadaşlarımdan, özellikle ilk geldiği zaman ABD'deki hayatın birçok zorluklarının olduğunu öğrenmiştim.

Ancak benim buradaki hayatım birçok fırsat sayesinde çok rahat geçiyor. Amerika Birleşik Devletleri'ne

gelmeden önceki beklentilerimi yeni evime geldiğim anda buldum: Hayatımın bu yeni sürecinden memnun kaldım; daha fazla özgürlüğüm vardı; yasadışı olarak görülmenin korkusunu, geçmişime dair korkularımı geride bırakmıştım. Belgeleri olmayan yabancılar – benim önceden yaşadığım gibi- bu tip güvencelerden yoksunlar. Şimdi, sıradan vatandaşlardan ya da devlet yetkililerinden kimse beni durdurmuyor ya da kimliğimi ve nereden geldiğimi sormuyor. Şart

koşulan tek şey yeni yerleşmiş olsan da, oranın yerlisi ya da vatandaşı olsan da, ülkenin yasalarına ve kurallarına uyman.

Kimsenin bir başkasına göre üstünlük ya da daha fazla hak sağlamadığı bir ülkeye geldim. Kimse ben Amerikalıyım, sen yabancıydın ya da mültecisin demiyor. Senden daha prestijliyim, sen daha yeni geldin, mültecisin gibi şeyler söylemiyor. Kimse seni toplumun diğer kesimlerinden dışlamıyor. Diğer Amerikalılarla aynı hakları ve fırsat eşitliğini paylaşıyorsun.

“İstanbul'daki arkadaşlarım o aksam beni işten eve bisikletimle dönerken Amerikan bayrağı sallayarak görselerdi 'Ah, Mahad çılgına dönmüş' derlerdi.”

Hayatımın en zor kısmına gelirsek, ben de ABD'ye yeni gelen her yeni mültecinin yaşadığı zorlukları yaşıyorum. Yani, yeni bir hayata adapte olmanın uzun sürmesi sorunu. Kelimenin tam anlamıyla bu yeni bir hayat, yeni bir kültür ve değişik bir yaşam biçimi. Ek kazanç sağlamak amacıyla Cadılar Bayramı eşyaları satan bir dükkânda çalıştım ve Cadılar Bayramının ne olduğunu bilmiyordum. Ben de araştırmaya başladım ve bu konuda bilgi edindim. İnsanları –özellikle çocukları ve gençleri- Cadılar Bayramı için alışveriş yaparken görmek olağanüstü. Evlerde ve işyerlerinde ürkütücü şeyler asılı: maskeler, hayvanlar ve iskeletler. Bunların hepsi çok ilgi çekici.

ABD'deki birçok şehir büyük ve metropolit olduğu için, çalıştığın yer ile evin arasındaki mesafe uzun oluyor. İşe erken gitmek ve programına dikkat etmek çok önemli. Çalışma saatlerine uymazsan işini kaybetme riskin var. İşe gitmek ve günlük aktivitelerini yerine getirmek için kendi ulaşım aracını kullanırsan işe zamanında gidersin ve işten dönerken de geç kalmazsın. Kamu ulaşımı var, mesela otobüsler ve trenler mevcut. Bunların geliş-gidiş saatlerini bilmeniz gerekir ve bunları çalışma saatinizden iki veya üç saat önce yakalamanız gerekir. Çalışma yerlerinin çoğuna otobüsle ulaşmak birkaç saat sürüyor çünkü kamu ulaşımı yavaş ve çok fazla durakta duruyor. Treninizi ya da otobüsünüzü kaçıırırsanız geç kalırsınız ve bir sonrakini beklemeniz gerekir. Kamu ulaşımına bağlı kalmak benim hayatımın en zor parçasıydı diyebilirim.

Çalışma saatleri uzun ve bazen gecenin geç saatinde işim bitiyor. Birinden diğerine transfer yaparak, iki otobüse biniyorum. Benim bulunduğum şehirdeki otobüsler geç saatlere kadar çalışmıyorlar. Bu yüzden evime kadar yarım saat boyunca bisiklete biniyorum.

ABD'de mülteci olmak nasıl bir şey? Amerikan toplumuna entegre olabileceğine inanıyor musun?

Amerika'nın gerçekten mülteciler ve göçmenler için bir ev ve fırsatların bol olduğu bir yer olduğuna inanıyorum. Karşılaştığım engellere ve umudumu kaybetmeme neden olan bazı şeylere rağmen, geçmişte mülteci olarak yaşadığım ümitsizliklere ve sıkıntılara rağmen, şimdi artık bir mülteci olarak etiketlenmeyeceğimi ve birçok sosyal aktiviteden kısıtlanmadığımı hissedebiliyorum. Şimdi, her Amerikalı gibi ben de hayatın her alanına katılabilirim. Yasal belgelerimi aldım, kendi banka hesabım var ve mülk edinebilirim. Eğitimime devam ediyorum.

Benim için ilginç bir şeyi paylaşmak istiyorum: Obama'nın ilk Afrikalı-Amerikalı başkan seçildiği bu tarihi başkanlık seçiminde oy kullanmadığım için kendimi çok talihsiz hissediyorum. Oy kullanabilmek için vatandaş olmak gerekiyor.

Obama kazandığı zaman, ben de herkes gibi "UHOOOOO, UHOOOOO" diye bağıryordum. Gerçekten çok heyecan verici. İleriye doğru büyük bir adım: Yeni bir Amerika. Tarihteki bu büyük değişimin olduğu bir zamanda ABD'de olduğum için çok memnunum ve gururluyum.

İstanbul'daki arkadaşlarım o akşam beni işten eve bisikletimle dönerken, Amerikan bayrağı sallayarak görselerdi, "Ah, Mahad çılgına dönmüş" derlerdi. Biliyorum sizler de şaşırıdınız. Bu seçimin Türkiye'de nasıl izlendiğini çok merak ediyorum. Biliyorum ki dünyanın diğer bölgelerinde de herkes çılgın gibiydi ve Türk insanlarının bu seçime nasıl tepki verdiklerini merak ediyorum. Dünyanın geri kalanına iyi bir örnek olacağımızı ümit ediyorum; umarım demokrasi ve fırsat eşitliği ilkelerimizin ideal ve benimsenmeye değer olduğunu gösteririz. Bu seçimlerde gösterdiğimiz ve ortaya koyduğumuz şey gerçekten çok iyi bir şey.

İstanbul'dan ayrıldığından beri, buradaki mülteci cemaatiyle paylaşmak istediğin, buradan ayrılmadan önce bilmediğin ve sonradan edindiğin herhangi yeni bir anlayış var mı?

ABD gibi yeni ev edindiğim bir ülkede başarılı olabilmek için motivasyon, cesaret ve kendine güven gerekli. Rekabetçi bir toplumda ne kadar daha enerjik, iyi bilgilenmiş ve sabırlı olursan, amaçlarına ulaşma olasılığın daha fazla olur.

Faturaları ödemek ve yaşamını sağlayacak giderleri karşılayabilecek yeterli geliri sağlamak düşünmeniz gereken ilk şey. Temel şeyleri bilmek –özellikle İngilizce konuşma, okuma ve yazma- bir iş bulmanızı sağlıyor. Yüksek öğrenim, sertifika ve deneyim yüksek gelirli bir iş bulmanız için aynı zamanda bir ayrıcalık.

Biliyorum ki birçok mülteci cemaatindeki üyelerin farklı becerileri var, ama onlara özellikle vurgulamak ve hatırlatmak isterim ki (özellikle İngilizce bilmeyen, parçası olduğum Somalili cemaatinin üyeleri) İngilizcelerini geliştirmeliler.

Gülümsemek, kendine güven, iyi iletişim ve biraz sohbet etmek ("Merhaba, bugün nasılsın" gibi) Amerikan kültüründe önemli. Amerika farklı düşüncelerle, perspektiflerle ve kültürlerle dolu büyük bir ülke. Kendi kültürünüzü başka kültürlerle karşılaştırmayın; bu sizin kendi kültürünüzü onlarınkinden daha iyi olduğunuzu düşünmenize neden olacaktır. Açık görüşlü olun ve düşünceleri dikkatli bir şekilde anlamak ve değerlendirebilmek için kendinizi donanımlandırın.

-Mahad, Somali/ABD

Evsiz

Enzo yıllardır meslek olarak müzik icra eden bir yazar-şair. Ülkesi Demokratik Kongo Cumhuriyetini (DKC) ifade özgürlüğü olmadığı için terk etti. "Hayatımın en unutulmaz günleri" dediği ve sonsuza kadar zihninde kazılı kalacak olan 9 günlük bir cehennem azabı yaşadı.. Bazı askerlerin kendisine kasap gibi davrandığı ve iki altın dişini kerpetenle söküp aldığı korkunç işkencelerden geçti.

Beni iki ayrı olayla ilgili suçlamayla tutukladılar. İlki Jean Pierre Bemba Gombo'ya bağlı direnişçi milislerle polis güçleri arasında 21-23 Mart tarihleri arasında yaşanan çatışmalar yüzündendi. Arabamı (BC600306BC ruhsatlı bir Hoda Civic) günlüğü 100 dolardan dört gün için Kongo Özgürlük Hareketi-MLC'nin üst düzey bir yöneticisine kiralamıştım. Onun, kırmızı zemin üzerine siyahla yazılı "Kabila gitmeli" yazılı

broşürü dağıtmak için benim arabamı kullanacağını bilmiyordum.

İkinci olay ise 21 Mart'ta oldu: O zamanlar "Moura Bana" denen başkanlık muhafızlarının birçok sivili katletmesiyle ilgiliydi. Bu olaydan esinlenerek yazdığım *Soldat Voyou* (Zorba Asker) adlı şarkıda hoşlarına gitmeyen bir bölüm vardı:

'Bazen suçlu olmamak için bir askerın emirlere uymaması iyidir.

Disiplin ordunun anası dense de'

Yakalanmamdan iki hafta önce bir gece kayıt stüdyom sivil giyimli askerlerce basıldı. 15 Ağustos 2007, Çarşamba günü yakalandım; aynı ayın 24'ünde ise tutuklandım. Birgün Katanga'daki daha büyük bir hapis haneye transfer edilmek üzereyken bağlı olduğum kilisenin papazı yaklaşık 4000 dolarlık rüşvet

vererek bazı askerlerin kaçmama yardım etmesini sağladı. 31 Ağustos'ta Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nden kaçarak, önce Kenya'yı geçtim ve Türkiye'ye geldim. Sınırdaki sorun çıktı ve memurlar beni Yabancılar Şube'ye naklettiler. 78 gün gözaltında tutulduktan sonra, 15 gün içinde ülkeyi terketmemi söyleyen bir belge vererek beni serbest bıraktılar.

Benim için zor zamanlar başlamıştı. Hep denir ya aksilikler ardarda gelir diye... İki hafta sonra BMMYK'ya başvuru yapmak için Ankara'ya gittim. İlk mülakatımı yaptım ve bugüne kadar, yani dokuz aydır BMMYK'dan herhangi tatmin edici bir yanıt alamadım. Sadece maddi yarım talebimi reddettiler. İkamet yerim olan Karaman'a gittim ve üç hafta boyunca parasız ve başımı sokacak bir yer olmadan yaşadım. No Home (Evsiz) şarkımı orada yazdım.

No Home

*I thought I had an origin
country
A place to call home
I thought I was just like you all
Could be free to touch my land
Step on what could belong to me
Never to know myself,
Until she told me*

*No home
No home for me
No home
No home for us*

*We know there's war in that
place
We know that there's the hand
of genocide
Informed about the killings
Informed about the situation
But who are you, and what is
proven?
It proves not, no place
No documents mentioned,
Nothing
No family for you
But ...*

"Her kim yaşamaya devam edecekse görecek ve tanıklık edecek!" diyor Enzo. "Enzo" diye sesleniyoruz ve "Evet" diye karşılıyor bizleri ve anlatmaya koyuluyor.

Nihayet, benim gibi müzisyen olan başka arkadaşlarla birlikte İstanbul'a döndüm. Benim mesleğim kesinlikle bu: müzik. Tanrı kullarını asla unutmaz. Bugün bazı arkadaşlarla kurduğumuz reggae orkestrasında çalmaya başladım. Ayrıca reggae tarzı ilk albümüm üzerinde de çalışmaya başladım. Rainbow (Gökkuşuğu) dünyada olan bitenlerle ilgili şarkılar söylediğim bir albüm olacak. One God, One Love for All (Herkes için Tek Tanrı, Tek Sevgi) adlı parçamda, "farklı ırklardan ya da farklı ülkelerden olabiliriz; ama insanlara saygı göstermezsen onları sevemezsin" diyorum. Sosyal adaletsizliği, kötü yönetimi, savaşı, ırk ve din ayrımcılığını protesto ediyorum. İfade özgürlüğü ve gerçek demokrasi için sonuna kadar mücadele etmeye kararlıyım.

Ama yardımseverlik evde başlar. En derin saygılarımla, sevgi ve insanlık onuru adına BMMYK yetkililerine Afrikalı sığınmacılara diğerleriyle eşit davranmaları için çağrıda bulunuyorum. Hepimiz aynı hücrelere sahibiz, kanımız aynı renk. Bazı dosyaları hızlandırırken diğerlerini nasıl ağırdan alırsınız? Bizi paramparça, işkence yüzünden kırılmış kalplerimiz, ağrıyan bedenlerimizle bu dehşet dünyasına mahkum etmeyin; hepimiz nihayet tekrar insana dönüşmeliyiz, lütfen!! İşlerin yavaş ilerlemesi yüzünden çok sayıda sığınmacı sabırsızlıkla beklemeye devam ediyor veya BMMYK prosedüründen ayrılıyor. İnsan durumundan hiçbir zaman tatmin olmaz ve komşusu gibi olabilmek ister; başka bir yerde daha iyi şeyler bulabileceğine inanır. Peki biz riskli bir maceraya atılıp Karadeniz'i geçmeye çalışırken hayatlarımız mı kararsın? Hayatta kalma şansının yüzde iki olduğunu düşünecek olursak bu bir intihar, bir kumar olacaktır. BMMYK'nın cevabını sonsuza kadar

"Şarkılarımı savaşımlara, sosyal adaletsizliğe, kötü yönetimlere, ırk ve din ayrımcılığına karşı söylüyorum. Ve geçmişte olduğu gibi bugün de ifade özgürlüğü ve gerçekçi bir demokrasi için daha kuvvetli mücadele vermeye karar verdim."

beklemektense ölmek yeğdir diyorlar. "Yeter artık" diyorlar. Kimsenin tanıklığı olmadan, amacımız ve yarına dair ümidimiz olmadan yalnız başımıza ölmekten bıktık.

Kaçıp saklanan kardeşlerime verebileceğim bir tavsiye varsa o da "Durun!" demek olacaktır. Paris'te gizli saklı yaşamak cennet değildir. Hayatın provası yoktur ve biz yalnızca bir kez yaşarız. Şimdiden 20 arkadaşımı Karadeniz'de, bir sandalın içinde, kaybettim.

Tüm dünyadaki en muhteşem insanlar olan mültecilere en iyi dileklerimi ve selamlarımı

gönderiyorum. Cesaretinizi kaybetmeyin! Yarın sizindir; aramızda kalsın ama yaşananlardan daha fazla yaşanacak birşey yok. Hepimiz daha iyi bir gelecek istiyoruz ama unutmayın ki geleceğimizdeki herşey, geçmişin deneyimleriyle beslenen bugündür. Hiçbir şey son demek değildir, umudunuzu yitirmeyin. Her zaman olumlu düşünün, Tanrı'ya ve kendinize inanın. Önünüzde zorlu yollar olsa bilse kaderinizi değiştirebilirsiniz, yeter ki isteyin. Durmayın, mücadeleye devam edin! Aşağılamalar, hakaretler başarıya giden yolunuzun

üzerine konmuş çakıl taşlarıdır ancak. Hala gece karanlığı olsa da, birkaç gün sonra güneş parlamaya başlayacak. 'Je crois en toi', mülteci kardeşim, sana inanıyorum.

RLAP'teki hukuki danışmanım Isabelle ve Clémence'a sonsuz teşekkürler. IIMP'ye de moral, maddi ve aynı destekleri için çok teşekkür ediyorum.

-Enzo Ikah, Demokratik Kongo Cumhuriyeti

Sudan'dan isimsiz bir gezgin

İstanbul'a çatı ustalığı yaptığım Hartum'dan geldim. Mühendislik diplomam var ama Sudan'da hiç iş yok ve şimdi benim için de orası çok tehlikeli.

Hartum'dan İstanbul'a gelmem neredeyse iki ayımı aldı ve şimdi dinleniyorum. İki gündür buradayım ve yolculuğuma devam etmek için güç bulmaya çalışıyorum.

Avrupa Birliği'ne bağlı olduğu için Yunanistan'a gitmek istiyorum.

Tabii ki yolculuğun tehlikeli olduğunu biliyorum ve botların içinde insanların öldüğünü sürekli duyuyorum. Bazen bot batıyor ve bazen de insanlar hastalanıyor. Bazen şiddet de var çünkü kimse daha fazla mültecinin ülkesine girmesini istemiyor. Bazı insanlar ölüyor ama ne yapabilirsin ki?

Eğer emelimiz varsa gitmeye devam etmek zorundayız. Birçok insan benim gibi – hepimiz Yunanistan'a gitmek istiyoruz. Eğer yeni bir hayata başlamak istiyorsan, gerçek bir hayat yaşamak

istiyorsan, durumun daha iyiye gitmesi için bir şansa sahip olmanın tek yolu bu.

Ancak yanınızda insanların olması gerekli – arkadaşlarınızın, ailenizin ve cemaatinizin. Yoksa çok zor.

Şimdi, gün içinde sokaklarda oluyorum, 'nereden bota binebilirim?' diye soruyorum.

Deniz yoluyla buradan gitmek 1500 dolara mal oluyor. Arabayla 4000 avro tutuyor. Arabayla giderseniz, yolda birçok harcamanız olacak ve her zaman saklanmanız gerekiyor.

Her şekilde, çok fazla para tutuyor. Bu kadar para kazanmam mümkün değil çünkü tabii ki çalışmak için yasal statüm yok. Hartum'dayken bütün paramı biriktirdim ve halen yeterli değil.

Bizi botla götüren insanlar Türk. Sudanlılar, insanları buraya getiriyor, sonra Türkler bizi buradan götürüyor. Kime güveneceğini bilmek zor ve herkes bu işten para yapmaya çalışıyor.

İnsanları tanımanız gerekiyor. Bir botun gideceğini sokakta duyuyorsun ve en iyisini ümit ediyorsun. Bana bon voyage (iyi yolculuklar) dileyin!

Enzo St Benoit Lisesi konserinden hemen sonra öğrencilerle

SINIR ÖYKÜLERİ

“Denizden denedik. Küçük, plastik bir botun içindeydik. Akşam saatiydi. Botun içinde çok fazla insan vardık. Daha sonra Yunan kıyı güvenliği geldi. Bizi alacaklarını düşündüm. Ama büyük botlarıyla etrafımızda daireler çizmeye başladılar. Onların motorlu botları var. Bunu büyük dalgalar yaratmak ve bizim botu batırmak için yapıyorlardı. Sonra, devrildik; suyun içindeydik ve polis bizi öylece bıraktı. Su çok soğuktu; kıştı, şubat ayı. Üstümüzde cankurtaran yelekleri vardı ama çok uzun süre suda kaldık. Dalgalar çok büyüktü. Erkek arkadaşım sudayken benimle ilgilendi. Ama ben hamileydim ve bebeğimi düşürdüm. Türk polisi ertesi gün bizi kurtardı; sanırım suda 12 saatten fazla kaldık. Bazı insanlar öldü. Ama kimse bilmiyor. Tekrar deneyeceğim ama para bulmam lazım. Burada yaşamak zor. İş bulduğumda bütün param kiraya, borçlara ve yemeğe gidiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. İşte bu benim hayatım.”

-Eritreli bir mülteci

“Birçok kez karşıya geçtim. Her seferinde gitmeye çalıştığımda beni sınırdışı ettiler. Beni yasadışı olarak sınırdışı ettiler, önce Türkiye tarafında kimsenin olmadığından emin oluyor, sonra sizi öylece yolluyorlar. Bu hep böyle yapılıyor. Atina’ya asla ulaşamadım. Ama umursamıyorum, tekrar deneyeceğim. Çünkü başka seçeneğim yok. Sudan’a geri dönemem. Burada da kalamam. Buradaki insanların hayatlarını görüyorsunuz. Beni tekrar geri yollarlarsa tekrar deneyeceğim. Başka seçeneğim yok. Bundan sanki bir şakaymış ya da büyük bir oyunmuş gibi söz ediyoruz. Ama bunun şakası yok. İnsanlar denizlerde ölüyor; dağlarda ayaklarını kaybediyorlar. Çok para tutuyor; bütün parayı, bütün inancını ve bütün umudunu kaybediyorsun. Her seferinde tekrar deniyorum, daha fazla ızdırap çekiyorum. Avrupa’ya dair inancımın tamamen kaybettim. Ama başka ne yapabilirim?”

-Sudanlı bir sığınmacı

“Çanakkale’den geçmeye çalıştık. İnsan kaçakçıları ormanda saklanmamızı ve botu beklememizi söylediler. Ormanda 3 hafta kaldık. Hareket etmedik. Her 2 günde bir bize yemek getiriyorlardı. Ama yeterli değildi; çok açtık. Ama başka bir yerde yemek bulmaya gidemezdik, çünkü belki gitmemiz gerekirdi ya da belki polis bizi tutuklardı. Yemeği paylaşıyorduk. Bizle birlikte kadınlar ve kız çocukları vardı, onlara yemek veriyorduk. Ve daha sonra insan kaçakçıları dört gün boyunca gelmediler. Böylece vazgeçtik. Daha fazla bekleyecek ve karşıya geçecek gücüm yoktu. Ormandan çıktık ve polis bizi tutukladı.”

-Moritanya bir sığınmacı

“Yunanistan’a geçtim ve polis beni tutukladı. Beni sınıra yakın bir nezarete götürdüler. Ama burası... bu yeri hayal edemezsiniz. Konuşmaya hakkınız yok; herkes sessiz kalmak zorunda. Eğer insanlar konuşursa onları dövüyorlar. Eğer hasta olduğunuzu ve ilaca ihtiyacınız olduğunu söylerseniz, sizi dövüyorlar. Bir yaşlı adam vardı, İran’dan sanırım veya belki Afganistan’dan, bilmiyorum. Çok hastaydı. Adam ölecekti. Polisi çağırmak için gürültü yaptık. Geldiler ve onu gördüler. Bir şişe su getirdiler ve suyu üstüne attılar. Biz hayvan değiliz; biz insanız. Sonra da sizi Türkiye’ye sınırdışı ediyorlar, Türk tarafında hiç asker ya da polis olmadığı zamanlarda. Çok acele etmeniz, koşmanız ve sessiz olmanız gerekiyor. Eğer konuşursanız, sizi çok kötü şekilde dövüyorlar. İsminizi, yaşınızı ya da ulusunuzu ya da sığınma talebinde bulunmak isteyip istemediğinizi sormuyorlar. Hiç umurlarında değil. Küçük botlara bindiriyorlar 10 kişiyi ve sizi Türk topraklarına yolluyorlar.”

-Sudanlı bir mülteci

Yazarlar

Mahad Mahmoud Mahad Somali uyruklu bir mülteci. ABD tarafından mülteci olarak kabul edildi ve artık orada yaşıyor. Eşi ve yeni doğmuş bebeğinin BMMYK'daki işlemlerinin tamamlanarak yanına gelmelerini bekliyor.

Enzo Enzo Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nden 2007 yılında Türkiye'ye geldi. Şair ve şarkı sözü yazarlığı yapan Enzo, profesyonel müzisyen. "Rainbow" (Gökkuşağı) adlı albümünü dinlemenizi tavsiye ederiz.

Teşekkürler

Mültecilerin Sesi, Avrupa Komisyonu-AENEAS Programı'nın desteğiyle yayınlanmıştır.

Mültecilerin Sesi, mülteci yazar ve sanatçıların görüşlerini ve bakış açılarını paylaşmaları için oluşturulmuş bir forumdur. Yazarlar ve sanatçılar tarafından bu haber bülteni içerisinde ortaya konmuş görüşler, inanışlar ve bakış açıları Helsinki Yurttaşlar Derneği'nin görüşlerini temsil etmeyebilir.

Katılım

"Mültecilerin Sesi" üç aylık bir bülten olmayı amaçlıyor. Bizlerle bilgilerinizi, hikayelerinizi ve eserlerinizi paylaşmanızı bekliyoruz. Eğer yazılarınızı anadilinizde göndermek isterseniz, bültende çevirisi ile birlikte yayınlanması için elimizden geleni yapacağız. Yazılarınızı göndermek için lütfen e-mail atın: refugeeaid@hyd.org.tr ya da telefon edin: 0212 292 4830

Mültecilerin Sesi

Türkiye'de Yaşayan Mültecilerin Görüşlerine Adanmıştır

Helsinki Yurttaşlar Derneği

Mülteci Savunuculuk ve Destek Programı (MDP)

Tomtom Mah. Kumbaracı Sok.

50/3A, Beyoğlu 34433, İstanbul

Tel: 0212-292 48 30

www.hyd.org.tr

**HELSINKI
YURTTAŞLAR
DERNEĞİ**